

Bosszú az éjszakában

[Mykee, Tűzvirag](#) - **Bosszú az éjszakában** című műve
[Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Ne változtasd! 4.0 Nemzetközi Licenc](#) alatt van.

Hideg kés pengéjét éreztem a torkomon. Mérgesen ültem volna fel az ágyban, de az éles fém határozottan mélyedt a bőrömben. Egy sziszegő hang szólalt meg felettem:

- Ha megmozdul, megölöm!

Hiába meresztgettem a szemem a sötétben, nem láttam semmit. Az ablakokat takaró függönyökön a holdvilág fénye sem szűrődött át, talán felhő is takarhatta az eget.

- Ki... maga? - nyögtem. A hang most egészen közelről hallatszott, szinte a fülem mellől:

- Az mindegy. Ha nem marad csendben, leszúrom!

- De mégis... - nem folytathattam tovább, mert a penge erősebben nyomódott a torkomnak.

- Mondtam, hogy csend legyen! - sziszegte újra a hang, amiből már kiszűrhettem, hogy a váratlan támadóm egy nő. Nagyon ügyesnek kellett lennie, mert az ajtóm előtt folyamatosan testőrök strázsáltak, a második emeleti lakosztályom pedig nehezen megközelíthető egy olyan nagyvárosban, ahol éjszaka sem áll meg az élet. Mégis valahogyan bejutott, ráadásul egy nő!

De egyáltalán mit akarhat? Tény, hogy a nőekkel sosem bántam kesztyűs kézzel és számos botrány jelent meg a napilapokban a léhűtő életmódom miatt, de nekem csak szórakozásra kellett, semmi másra. Mint fiatal úr, megtehettem, mert apám révén - a gazdasági válság okozta halála után - szép summa és birtok maradt rám. A fellendülést követő években a szórakozás már mindennapi része lett az életemnek, ahogy a dühös, csalódott nők fenyegetése is. Ezeken jól nevettem - eddig. A torkomnak szegezett penge irányításában némileg másképp láttam a túloldal sértettségét. Járt az agyam: ki lehet ez a nő? Mit akarhat tőlem? Talán valamikor megsértettem, vagy egy rokonával bántam el?

Találgatásokba kezdtem magamban, mert ő nem tett semmit, továbbra is csak a pengét éreztem. Miért nem történik semmi? Gondolkodásba mélyedt? Mire vár?

Szememmel próbáltam oldalra nézni, de a fejemnél állt, még a sziluettjét sem tudtam kivenni. Végtelennek tűnő pillanatok teltek el, mikor a fogam között annyit morzszoltam el:

- Miért?

A penge elengedte a nyakam, a sziszegő hang a fülemben súgta:

- Majd időben megtudja. Addig azt teszi, amit mondok, mert bármikor leszúrhatom!

Nyomatékképpen az arcomon végighúzta a hideg fém hegyét. Bosszantott, hogy nem tudom ki az, mit akar, és a kiszolgáltatottságom, amit a sötétség is csak ellenfelem javára fordított. Ilyen helyzetben kötelek nélkül is gúzsban éreztem magam, hiába bármilyen testőrség. Csak tudjam meg, ki ez a merész nő, ellátom majd a baját!

A következő pillanatban a dunna lekerült rólam, és a penge felhasította a rajtam lévő textilt. Meztelen felsőm megcsapja a szoba hűvös levegője. Mit akar ez a nő?

- Na de kérem... - tiltakoznék, de egy szúrás észhez térít. Egyszerűen nonszensz, amit a támadóm művelt. Ki hallott már arról, hogy egy nő megerőszkoljon egy férfit? Pedig úgy tűnt, épp ez van folyamatban.

Miközben hitetlenkedve és némán tűrtem zaklatóm fenyegetését, újabb hasítás, reccsenés következett: a nadrágszárból lett rongynak való.

- Mégis... hogy merészeli? - kockáztatom meg a kérdést nem kevés felháborodással a hangomban.

- Meztelenül biztosan nem hagyja el a szobát - jött a hang az ölem felől. Az érvelése logikusnak tűnt, mégsem akar megbecsteleníteni. Megkönnyebbülten sóhajtottam fel, de még mindig nem árulta el, mit akar tőlem és ez bosszantott.

Tűzvirag

Hetek óta készülődtem erre az akcióra. Mindent gondosan elterveztem, hiszen túlbiztosítja magát. Mindenhol örök, ráadásul a második emeletre kell feljutnom észrevétlenül. Ez persze nem okoz gondot. Mindig is az ügyességemről voltam híres, bár nem az ilyen jellegű testmozgásról. De most nem ez a lényeg.

Eszembe jutott nővérem kétségbeesett sírása, a reménytelenség és a kihasználtság, amit ez az ember elkövetett vele szemben. És persze a gyász, ami tovább kíséri életemet. A hiábavaló halál.

Menekülés az élet elől, pedig inkább élnie kellett volna emelt fővel. Elkönnyvelni, hogy ez a pasi is csak egy kaland volt az életében. Egy olyan kaland, mint a többi férfi, akivel kapcsolata volt és otthagya őket. Most ő maradt hoppon. Ezt már nem tudta elfogadni. Pedig annak idején mondtam, hogy nem bánhat így az emberekkel, nem dobhat el ilyen könnyen semmit és senkit. Csak visszakapta azt, amit másnak adott, azzal a különbséggel, hogy más elfogadja a tényeket, ő viszont képtelen volt rá.

Most pedig itt voltam, annak a férfinak a szobájában, aki tönkretette. Annyi fájdalom és keserűség után a kezeim között volt, mindent megtehetek vele ebben a helyzetben. Bármit, amit csak akarok, a kezem

között fekszik, és meg sem mer moccanni. Annyiszor elterveztem már, hogy porig alázom, de nem volt rá lehetőségem. Közelébe férkőztem, követtem, de észre sem vett! Én vagyok a szürke kisegér, akin át lehet lépni.

Most viszont kiélvezhetem az ijedtségét, a tehetetlenségét, még akkor is, ha ez enyhe vigasz.

Meg van ijedve! Remegésében szinte olvastam a gondolatát: "Ki hallott már arról, hogy egy nő megerőszkoljon egy férfit?" Ez erőt adott, és hirtelen mozdulattal lerántottam róla a takarót. A holdfény átszűrődő, tompa sugarainál láttam a rémületet a szemében. Kutatott, hol lehetek. Fel volt készülve a legrosszabbra.

Lassú mozdulattal a kést a mellkasához vittem. Rémületet ült a szemében. Ezt a pillanatot kiélvezve felhasítottam a pizsamakabát elejét, majd a nadrág került sorra. Így mégsem rohangálhat segítségért.

Halkan suttogetta:

- Mégis... hogy merészeli?

Megfosztva az éjszaka kellékeitől, pucéran feküdt mozdulatlanul az ágyon. Belém hasított a felismerés, hogy milyen jó teste van ennek a férfinak. Nem foglalkozhattam ezzel, fogytán volt az időm. Kiléptem az erkélyre és még lazán visszaszóltam:

- Még nincs vége! Igazából csak most kezdődik!

Gyors voltam és egy ugrással eltűntem a másik erkélyen. A sötétség segítségemre volt, de vajon később is társamul szegődik? Igen, biztos voltam benne.

Ledobáltam magamról a ruhát, és bemásztam az előre elkészített fürdővízbe, amikor meghallottam a kinti rohangálást, és hangos beszédet. Egyszer csak kopogtatnak az ajtómon. Magamra tekertem a törölközőt, fejemre a másikat, résnyire nyitottam az ajtót. Ijedt hangon megkérdeztem:

- Mi történt?

Mykee

Feküdtem és vártam. Vajon mi történik ezután? Levágja a férfiasságomat, vagy megbecstelenít, netán az életemnek vet véget? De csak a csend felelt. Semmi más nem hallatszik a szobában. Ez a legnagyobb kín egy ember, egy férfi számára: a sötét, kitapinthatatlan bizonytalanság, a kiszolgáltatottság.

A következő pillanatban az erkély felől jött a hang:

- Még nincs vége! Igazából csak most kezdődik!

Mikor ment oda? Miért nem éreztem, hogy itt hagyott? Mint egy macska, úgy osont ez a nő.

Mire felugrottam az ágyból egy szál semmiben és az erkélyhez futottam, a nő eltűnt. Mint egy kísértet, úgy jött és ment. Ki volt ez a nő? Ráadásul megfenyegetett. Itt nem vagyok biztonságban!

Fényt gyújtottam és körbenéztem a szobában: sehol senki. Bejártam a sarkokat is, hogy nem bújt-e el mégis valahová, még az ágy alá is benéztem. Senki.

Magamra csavartam egy lepedőt és kiordítottam:

- Örök! Azonnal ide hozzám!

Egy másodperc alatt beléptek a testőrök és meglepett szemekkel meredtek rám:

- Igenis, méltóságos úr!

- Az imént egy besurranó gyilkos volt a szobámban! Anélkül, hogy bárki észrevette volna! Kutassák fel nekem az illetőt és hozzák elélem! És az igazgatót, még ha fel is kell kelteni! Nem érdekel! - most szabadult ki visszafojtott félelmem, rettegésem és a düh, hogy így meglephettek. Csak folyt belőlem a méreg és egyre jobban, hangosabban ordítottam: - Biztosan itt van valahol a szállodában! Lemászni nem tudott az ablakon át, tehát valahol itt bújt meg! Keressék meg! Ha kell, hívják a rendőrséget is!

Pár perc alatt felbolydult a szálló. Álmos, pizsamás emberek kukucskáltak kifelé ajtajukon át, mi ez a felfordulás. Néhol egy-egy sikítás, mérges ordítózás, kiabálás verte fel az eddigi nyugalmat, mire megjelent a szálló tulajdonosa:

- Elnézését kérem, hogy ilyen kellemetlenség történt, de megkeressük a bűnöst, a rendőrkapitánynak is szóltam, hamarosan itt lesz!

- Egy másik szobát tudna biztosítani a számomra? - kérdeztem szúrós szemmel, mert itt nem éreztem magam biztonságban. Az alacsony, kissé köpcös tulajdonos lesütött szemmel mutatta már kopasz fejét felém, és halkán, mintegy bűnbánón felelte:

- Sajnos az egész szálloda tele van, mert jönnek az ünnepek is, de... - felemelte a fejét és reménykedve folytatta: - Állítok őrt az ablakával szembe, aki le nem veszi a szemét az Ön szobájáról. Hangos ember, biztosan tudni fogja, ha valaki olyan osonna be, aki nem a vendége. Ilyen még egyszer nem fordulhat elő! Még ma kézre kerítjük az elkövetőt!

- Azt ajánlom is! - morogtam.

Nem tetszett a lehetőség, de más hotelek színvonala jóval alacsonyabb volt, mint a jelenlegi. Maradnom kell, de jobban figyelek. A rendőrkapitány is futva érkezett, némileg kimerülve. Karikás szemei

alapján láttam, hogy álmából keltették fel.

- Jó napot uram! - vette le kalapját és biccentett felém. - Mit lehet tudni?

- Maga szerint miért állok itt lepedőben? - kérdeztem némileg sértetten.

- Esetleg nem rendelkezik megfelelő öltözéssel? - találgatott viccesen, de gyorsan lehűtöttem a humorát:

- Eltalálta! És nem, nem azért, amire maga gondol, ellenben abban igaza van: egy hölgy volt!

A tulaj és a kapitány szeme is elkerekedett:

- Hölgy? - elpirultak, majd a kapitány némileg zavarodva folytatta:

- Khmm... Egy hölgy. Hol ismerte meg ezt a hölgyet?

- Azt hiszi, ha ismerném, nem tudnám kicsoda? Itt nem egy éjszakai kalandozás folyt kérem! Mármint én és a hölgy. Mert kaland az volt - próbálom meg kimagyarázni, hogy nem egy kínos affér miatt lármázom fel a szállót.

- Szóval kaland... - Veszi elő a füzetét a kapitány és némileg megsodorva a ceruzáját, írni kezd: - Hölgy, kaland... És mi is történt pontosan?

- Nem láttam semmit, de valahogyan bejutott a szobámba - kezdtem a történetet -, majd egy kést szegezett nekem. Azt hiszem az volt, nem láttam, csak éreztem.

- Honnan tudja, hogy hölgy volt, ha nem látott semmit? - kérdezte a rend éber, de nem annyira éles eszű őre.

- Onnan, hogy hallottam a hangját! - szóltam némileg türelmetlenül, mert bosszantott az okoskodása. - Beszélgettünk. És azért állok itt egy szál anyagban, mert levágta rólam a pizsamámat!

- Levágta... - írt tovább a hivatal embere - De miért tette? Mit mondott?

- Hát ez az! Nem mondta!

- Ha nem mondta, honnan tudta, hogy hölgy volt?

Kezdett felmenni bennem a méreg, ezért némileg emelkedett hangnemben válaszoltam:

- Mert megfenyegetett!

- Értem! - világosság gyúlt az üres kobakban, majd írni kezdte: fenyegetés.

- Őrt állítunk az ablak elé - szólt közbe a tulajdonos.

- Nagyon helyes! - mormolta a kapitány a bajsza alól, majd felpillantott:

- Mivel fenyegette?

- Semmi konkrétal, csak annyit mondott, hogy visszajön. És biztosan itt van a szállóban!